

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Миглена Арнаудова-Йонкова, рехабилитатор в МБАЛ - гр. Белене: **ЧОВЕЧНОСТТА НИ ПРАВИ ИСТИНСКИ ХОРА**

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Миглена Арнаудова-Йонкова:

Име: Миглена Любенова Арнаудова-Йонкова

Възраст: 27 години

Образование: МУ-Плевен, гр. Плевен

Специалност: Медицинска рехабилитация и ерготерапия

Месторабота: МБАЛ ЕООД гр.Белене

Стаж: 4 години

Професионални квалификации: „Wellness, spa, medical spa: Възможности на физикалните фактори за оформяне на тялото, за козметични цели, за закаляване, за превенция на социално-значими заболявания”

Владеене на чужди езици: Английски език ниво В1

Хобита: Рисуване, декупаж

Девиз: “Животът е такъв, какъвто човек си го направи, следвайки мечтите си и борейки се да постигне целите си.”

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Човечността е онова, което ни прави истински хора. Често в живота си мислим, че важното е да сме богати, материално задоволени, с пълни къщи и ненужни вещи. Но в този ред на мисли забравяме, че най-значимото нещо, което притежаваме е здравето. Сещаме се за него едва когато то е застрашено и тогава идва моментът на страх от смъртта.

Предизвикателство е да работиш в сферата на здравеопазването. Да бъдеш част от екипа на професионалистите по здравни грижи само по себе си е изпитание още от момента на приема в медицинския университет. Водейки се от определението на Световната здравна организация: „Здравето е пълно физическо, психическо и социално благополучие, в отсъствие с оплаквания“, можем да твърдим, че здравето е общо благо за човека. Всяка професия предлага на своите клиенти/пациенти уникални услуги, затова и ние като рехабилитатори се фокусираме към индивидуалните умения, навици и ежедневни дейности. Те са изключително важни в процеса на работа с личността.

Водеща при упражняването на професията е хуманността. Понякога заплащането няма да е такова, каквото сме очаквали, ще има моменти на колебание, отчаяние и загуба на надежда. Но точно в такива моменти ще даваш всичко от себе си като професионалист за своите пациенти. Ще виждаш отново усмивките по лицата им след направена успешна крачка при парализа на долни крайници, вследствие на пътно-транспортно произшествие. Ще чуеш благодарствените думи на старата баба със счупената ръка, получила възможността отново да извършва дейностите от ежедневния живот. В един от много работни дни през годината на улицата ще те срещне дете, ще те поздрави, а ти ще си припомниш: „Това е детето с детска церебрална парализа“. Тогава с възторг ще осъзнаеш, че е проходило. Нима това не е ценно – от всичките пари, които сме похарчили за нови скъпи вещи?!

В работната среда специалистът трябва да покаже всички онези умения, знания и качества, които е придобил по време на обучението си в университета. Дали това е достатъчно да бъдеш добър в своето начинание? Текстовете в учебниците, записките, лекциите не са вече само преподадения материал, който трябва да бъде научен за съответния колоквиум или изпит, те са в основата на практическата част от професията. За да си добър рехабилитатор не е важно само да наизустиш лекцията на своя преподавател, а да се стараеш да се научиш от неговите практически умения. Влизайки в болничната среда

пациентът ще очаква от теб не да прочетеш от учебника какво трябва да се случи в различните етапи на неговото възстановяване, а твоята физическа, емоционална и психологическа помощ.

Подкрепата, мотивацията, желанието за работа, което терапевтът вдъхва на пациента е онова, от което той има нужда още в самото начало и по време на целия процес на възстановяване. Не е важно дали ще работиш 30-40-60 минути, дали ще бъдеш изморен и изтощен от работата, важното е пациентът да се самообслужва, да не е в тежест на своите близки и роднини, да умее да се справя сам с предизвикателствата, които му поставя живота.

Напрегнатият процес на работа, недостигът на специалисти по здравни грижи, неразбирателството в колективите, работодатели, които понякога не са медицински лица, чиято мисъл ще бъде единствено приходите и разходите на лечебните заведения затрудняват работния процес, обезнадеждат и потъпкват достойнството на младите специалисти. Те, които са завършили висшето си образование преди няколко дни или месеци са готови да дадат всичко от себе си по време на работата, но трябва да вярват, че никой не може да им попречи достойно да изпълняват своите задължения.

Предизвикателство е да работиш в България, в центрове за деца и възрастни с увреждания, в лечебни заведения за болнична помощ, диагностично-консултативни центрове и други. Колко е трудно да предадеш информация на детенце, което не умее да взема само решения и без помощта на своите родители няма да се справи в живота или да посъветваш възрастен, пострадал при катастрофа, останал парализан и изпаднал в депресия. Именно ние сме тези, от които те имат нужда и ако ние си тръгнем от България, и ако избягаме, както го направиха много преди нас и ще продължават да заминават в чужбина, какво ще правят тези родители, тези невинни деца?!

Изключително трудно е да упражняваш професия в направление "Здравни грижи", но от друга страна, ако съумееш да се бориш, да отстояваш позицията си и ако докажеш, че си добър специалист, защо да не бъдеш пример за други твои настоящи и бъдещи колеги, които сега искат да напуснат страната. Нека да останат и да работят с теб!

Есето е публикувано в Clinica.bg на 18.04.2018 г. и в Електронния бюлетин на БАПЗГ - брой 6/2018 г.